

Sygn. akt I Ca 232/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy we Włocławku Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Nazdrowicz
-----------------	------------------------

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2014 r. we Włocławku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Ł. J.

przeciwko Poczcie Polskiej S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku

z dnia 24 lipca 2014 r. sygn. akt I C 2065/12 upr.

1. oddala apelację;
2. obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi w postępowaniu apelacyjnym, od uiszczenia których zwolniony był powód;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 300(trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję;
4. przyznaje adw.J. R. (prowadzącej Kancelarię Adwokacką w. W.) od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego we Włocławku kwotę 300(trzysta) złotych powiększoną o podatek VAT tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. I Ca 232/14

UZASADNIENIE

Apelacja wobec braku jakichkolwiek uzasadnionych podstaw nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się do podniesionych zarzutów apelacyjnych należy w pierwszej kolejności skoncentrować się na zarzucie wadliwych ustaleń faktycznych (w konsekwencji braku w ocenie skarżącego wszechstronnego rozważania całości materiału dowodowego i dokonania jego dowolnej oceny), gdyż ocena zasadności naruszenia prawa materialnego jest możliwa dopiero przy właściwie ustalonym stanie faktycznym. Zarzut ten okazał się całkowicie bezzasadny.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia są wadliwe, odnosząc się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Niezbędne jest wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie Sądu w zakresie ustaleń. Apelujący powinien wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez Sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając (przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001r. IV CKN 970/00 nie publ., LEX nr 52753 i wyrok tego Sądu z 6 lipca 2005r. III CK 3/05 nie publ., LEX nr 180925). Przewidziana przy tym w przywołanym przepisie zasada swobodnej oceny dowodów nie będzie zrealizowana tylko wówczas, gdy wnioski wyprowadzone przez Sąd nie układają się w logiczną całość zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków z zebrany w sprawie materiałem dowodowym (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2014r. I A Ca 267/14 nie publ., LEX nr 1500864).

W rozpoznawanej sprawie powód zakwestionował brak uwzględnienia jego twierdzeń i odmowę uznania wiarygodności zeznań świadka H. Ż.. Jednak Sąd I instancji wspomniane twierdzenie przeanalizował i w oparciu o zawarte w nich sprzeczności z treścią pozostałego materiału dowodowego słusznie uznał, że nie mogą one stanowić podstawy ustaleń faktycznych (pomijając już to, że twierdzenia strony nie są dowodem). Dodatkowo można tu nadmienić, że w piśmie procesowym z 20 marca 2013r. (k.38-40) Ł. J. utrzymywał, że inkryminowanym listem poleconym przesłał dokumenty siostrze A. K. celem przekazania ich bratu M. J. (aby ten odzyskał kaucję), gdy słuchany informacyjnie (k.91v) twierdził już, że chciał, aby to siostra wzięła te pieniądze (bo miała ciężką sytuację). Ta kolejna wewnętrzna sprzeczność potwierdza tylko wyciągnięty przez Sąd meriti wniosek. Sąd Rejonowy wyjaśnił również, że do zeznań świadka Ż. – współosadzonego z powodem – należy podchodzić z dużą ostrożnością, gdyż z racji tego rodzaju znajomości świadek ten miał oczywisty interes w zeznawaniu na korzyść skarżącego. Trudno odmówić temu rozumowaniu słuszności i mocy przekonującej.

Użyte w apelacji sformułowania o „niewielkich sprzecznościach” w zeznaniach występujących w sprawie świadków mogą świadczyć jedynie o niezbyt wnikliwym zapoznaniu się z pisemnymi motywami rozstrzygnięcia jak też o powierzchownej znajomości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Z zeznań świadka A. K. wynikało przykładowo, że w chwili aresztowania powód wziął ze sobą jedynie dowód osobisty i dowód rejestracyjny (k.92). Wszystkie inne dokumenty (różne umowy, zapiski, zeszyty) pozostawił w mieszkaniu siostry, u której mieszkał. Tej części zeznań świadka nie sposób zdyskredytować, gdyż jest rzeczą w pełni logiczną i zrozumiałą, że w chwili aresztowania zabiera się ze sobą jedynie podstawowe rzeczy i raczej nie myśli się o kompleksowym uregulowaniu ogółem spraw. Tyle, że ta wersja pozostaje w zasadniczej sprzeczności z twierdzeniami powoda i świadka Ż., który ponadto twierdził, że A. K. najpierw przesłała oświadczenia i dokumenty bratu, a ten miał jej odesłać je w przedmiotowej przesyłce. Pomijając, że takiego przebiegu zdarzenia świadek K. nie potwierdziła to Sąd a quo trafnie zaakcentował brak racjonalności takiego rzekomego postępowania. Z kolei siostra powoda mówiła, że po odebraniu pieniędzy od pani L. miała zrobić bratu paczkę lub paczki. A jak była już o tym mowa powód twierdził, że pieniądze te siostra miała zatrzymać dla siebie.

Powyższe sprzeczności o fundamentalnym wręcz charakterze sprawiają, że Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż generalnie nie można dać wiary twierdzeniom powoda i zeznaniom świadków (poza wskazanymi wyjątkowo). Dokonane więc ustalenia faktyczne należało uznać za ze wszech miar poprawne, a wyciągnięty wniosek, że powództwo nie zostało udowodnione i brak było podstaw do jego uwzględnienia za jak najbardziej zasadny.

W zaistniałej sytuacji rozważanie zasadności obrazy przepisów prawa materialnego jest bezprzedmiotowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy we Wrocławiu na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację. O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc. Skoro powód przegrał apelację w całości to pozwanemu należał się zwrot wszystkich poniesionych przez niego kosztów w postępowaniu apelacyjnym, sprowadzających się do wynagrodzenia reprezentującego go radcy prawnego (300 zł). O kosztach sądowych od uiszczenia których zwolniony był powód rozstrzygnięto na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz. U. 2014.1025 ze zm.) w zw. z art. 98 § 1 kpc obciążając

nimi Skarb Państwa. Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. „Prawo o adwokaturze” (tekst jedn.: Dz. U. 2014.635 ze zm.) w zw. z § 6 pkt. 3 i § 13 ust. 1 pkt. 1 oraz § 2 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności adwokackie ... (tekst jedn.: Dz. U. 2013.461) Sąd przyznał ustanowionemu z urzędu adwokatowi powoda kwotę 300 zł (powiększoną o podatek VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu apelacyjnym.

SSO. Mariusz Nazdrowicz